

SCHMIDTHAUER-FELE

Igmándi**A VILÁG**legértékesebb és leghatékonyabb
természetes keserűvize.

Gyógértéke megbecsülhetetlen!

A normális adag fél pohár (100—120 gramm), de legtöbbször már 3—4 evőkanál is elegendő. Legmegfelelőbb reggel, éhgyomorra használni.

Egy-két órán belül fájdalommentesen és tökéletesen kitisztítja a gyomrot és beleket. Eltávolítja a betegségek baktériumait.

Az Igmándi keserűviz az egyedüli, amely a szokásos nagy üvegek mellett, 0.35 literes kis üvegekben is kapható. Ez az újítás közkezdveltségnek örvend az olcsóbb ár és kényelmesebb kezelés (utazásoknál, stb.) miatt.

Használati utasítás és kúteleírás minden üveghez mellékelve.

Egy tanárral, egy adjunktussal és tanársegéddel, két gyakornokkal csökkentik az új tanévben a szegedi egyetem létszámát

Az újabb leépítés adatai — 13.800 pengővel lesz kisebb az egyetem jövő évi költségvetése

(A Délmagyarország munkatársától.) Feltűnést keltett a Délmagyarország tegnapi számának az a híradása, hogy újabb leépítés fenyegeti a szegedi egyetemet. A kultusztárca jövő évi költségvetéséből az a tény állapítható meg, hogy az új tanévben a szegedi egyetem matematikai és természettudományi karán nyolcra csökken a nyilvános rendes tanárok száma. Amint a költségvetés adatai ismeretessé váltak, az egyetem megbízásából dr. Geley József professzor Budapestre utazott, hogy illetékes helyen érdeklődjön a tényleges helyzetről. Geley professzor szombaton délután Budapestről a következő

táviratot

küldte dr. Kiss Albert egyetemi rektor címére:

„Jól értesült hely információja szerint az új költségvetésben a matematikai és természettudományi karon a tanszékek számának 7 rendes és 1 rendkívüli való megállapítása, szemben azokkal, hogy a múlt költségvetésben 8 rendes és egy rendkívüli volt felvéve, annak a korábbi

miniszeri leiratnak a következménye, mely az egyetemmel már tudatta, hogy a szegedi egyetemen végül csak két vegytani tanszék maradhat, miután Széki Tibor már Pestre távozott és ott működik. Magától bekövetkezett, hogy nevezett karon a tanszékek száma eggyel, a vegytani tanszékek megkevesebedett. Ez azonban nem jelent semmi újabb keletű tanszékapasztást, minthogy bárki megállapíthatja, hogy az 1935—36-ik évi állami költségvetésben a szegedi egyetemen a

tanári állások tekintetében semmi egyéb változás nincsen az 1934—35-ik évi költségvetéshez képest.

Jól értesült hely tehát megcáfolta szombaton azt, hogy a szegedi egyetemen csökkentik a rendes tanárok számát, a kultusztárca költségvetéséből mégis nyilvánvaló, hogy

az idén még 43 nyilvános rendes tanára volt a szegedi egyetemnek és a jövő tanévtől kezdve ez a szám 42-re csökken.

A jövő tanévben csökken a matematikai és természettudományi karon

az adjunktórok száma is 6-ról 5-re. Csökkenés lesz a tanársegédek számában is, a jogi és államtudományi kar tanársegédeinek számát 32-ről 31-re és ugyanezen a karon a gyakornokok számát 31-ről 29-re csökkentik.

A szegedi egyetem személyi járandóságainak összegét az 1935—36-ik évre 1,038.580 pengőben irányozták elő, ez

3800 pengővel kevesebb, mint az idén volt. A dologi kiadások összege a jövő tanévre, tízezer pengővel kevesebbre, 984.500 pengőben van megállapítva.

Szeged érdekében minden illetékes faktornak össze kell most fognia, hogy a leépítések végére megszűnjenek a szegedi egyetemen. A város hatóságának és mindhárom országgyűlési képviselőnek közösen interveniálniuk kell, hogy a szegedi egyetem státusában ne legyen további leépítés.

NE VEGYEN FEHÉR CIPŐT...

AMIG NEM LATTA A „HA-HA” KIRAKATAIT!

Csodálkozni fog fehér cipő modelleinken. „DIXI” és „RADIO” cipők egyedűrusítása. — A. B. C. tagja.

Husz pengő

Írta: KOSZTOLANYI DEZSŐ

Tintát, pecsétviaszkot vásároltam. A fizetésnél észrevettem, hogy nincs apróm.

— Csak százpengősöm van, — mondtam.

— Kisasszony, — rendelkezett a kereskedő, aki ép a pénztárnál állt — váltson.

Kattant a fizetőgép.

A kisasszony — szőke, vérszegény leány — a recés gumitányérra szórt néhány bankjegyet: egy ötvenest, egy huszast, tízeseket is s a papírokat ezüstpengőkkel, rézfíllérekkel cukrozta.

Csak félszemmel sandítottam oda. De úgy rémlett, hogy téved.

— Rendben van ez? — kérdeztem szórakozottan.

Mégegyszer megolvasta.

— Rendben, kérem, — felelte.

A kereskedő kikapta kezéből a pénzt. Ő is megolvasta.

— Ötven, hetven, kilencven, száz, — hadarta — parancsoljon, köszönöm.

Lassan szedegettem össze a pénzemet.

Ezalatt a kisasszony is, a kereskedő is aggódva figyelt rám.

— Megvan? — kérdezték, egyszerre mind a ketten.

— Meg, — szóltam és kimentem az utcára.

Sárga, nyugodt délelőtti ragyogott. Ide-oda kóvályogtam. Betértem egy kávéházba és csokoládét reggeliztem.

Amikor ott fizetni akartam, kiderült, hogy több van nálam, mint száz pengő. Számlám a papírkedvesben három pengő és egynéhány fillért tett ki. Nyilvánvaló volt, hogy nem száz pengőből adtak vissza, hanem százhuszból.

Életemben először fordult ez elő. Az már sokszor előfordult, hogy kevesebbet kaptam s otthon

jöttem rá napok múlva.

Most meglepődtem.

— Ezek engem boldogítani akartak husz pengővel, — gondoltam. Hogy miért, az az ő titkuk. Bizonyára szükségük volt erre, hogy jóvátegyenek valamit, hogy vezekeljének valamiért s éppen az én személyemet választották ki. Csak az a mulatságos, hogy ketten voltak. Hiába figyelmeztettem őket. Összetartottak. Támogatták egymást a tévedésben. Cinkosok voltak abban, hogy vakok.

Még sohase tettem efféle. Nem erkölcsű finnyáságból, hanem okosságból. Ami nem az enyém volt, az nem érdekelt.

Mi türes tagadás, ez a husz pengő jól esett. Még nem igen jutottam ingyen pénzhez. Melengette a zsebemet. A szivarostól vettem egy doboz egyiptomi cigarettát.

Künn a utcán vettem egy gyöngyvirágcsokrot is. Odavettem egy pengőt. Nem kértem vissza.

Fölvillanyozva, cél nélkül, — boldog céltalansággal sétálgattam. Nem mentem haza dolgozni. Kiszámítottam, hogy ezért a pénzért körülbelül egy óráig pihenhetek.

A budai hídfőnél egy pengőt adtam egy koldusnak, a pesti hídfőnél megint egy pengőt egy másiknak.

Megállítottam egy gépkocsit. Kihajtottam a ligetbe.

— Nem, — mondtam magamnak a ligetben — ezt a pénzt, melyet a véletlen tukmált rám, szinte erőszakosan, nem fogom elkótyavetyélni. Veszek rajta valamit.

Egy kezyűt vettem, egy finom, kávébarna szarvasbőrkezyűt, amilyenre már régóta áhítottam, de eddig még sohasem engedtem meg magamnak. Gyönyörködve szemléltem. Kifizettem és felöltöm zsebembe gyűrtem. Föl szálltam a kocsira, hogy hazahajtassak.

Megint elővettem, nézegettem. Puha volt, ol-

vatag, bársonyos. Mintha egy nővel fognék kezét.

De csak az egyiket találtam, a bal. A jobbát nem találtam. Kiforgattam zsebemet, még a mel-

lényszemeimet is. Sehöl se léltem.

Visszahajtottam az üzletbe. Ott se volt. Valahol máshol ejtettem el.

Amig hazafelé robogtam, azon töprengtem, hogy mit lehet csinálni egy fél pár kezyűvel. Hajdán vaskályhákat tisztogattak vele. De nekünk melegvízfűtésünk van. Fájós ujjakra is használják. De mikor sebzem meg én az ujjam? Dühösen kihajítottam az ablakon. Legyen boldog, aki megtalálja. Egy rokkant, akinek épp a jobbkeze hiányzik, talán megőrül neki.

Már a lakásomhoz közel voltam, amikor az ülésen fölfedeztem a jobb kezyűt. Addig rajta ültem. Most megvolt a jobb, de a bal hiányzott hozzá. Hát a jobbot is kidobtam a kocs ablakán.

A díjmérő hét pengőt mutatott. Számolni kezdtem:

— Ez hét pengő, a kávéház tíz volt, a gyöngyvirág egy, a koldusok, az alamizsna kettő, a kezyű husz, ennél fogva én ma délelőtti negyven pengőt költöttem el azért, mert ingyen jutottam hozzá husz pengőhöz. Kissé drága mulatság. Rossz üzlet. Holnap visszaadom a husz pengőt.

Igy is cselekedtem.

Mingyárt reggel benyitottam a papírkedvesbe. Vettem egy iv papírt. A pénztár recés gumitányérra rátettem két fillért s melléje, némán, husz pengőt. A szőke, vérszegény kisasszony bámult.

— Tegnap husz pengővel többet adott — sugartam neki mosolyogva.

— En?

— Maga, maga.

— Az lehetetlen — mondta és elpirult.

— De igen.

— Micsoda? — riadt föl a kereskedő, aki fi-